

CEC-MASVIDAL

Estimats germans i germanes en Crist,

Un dia com avui, ara fa just deu anys, el 18 de maig de 2015, vam fundar la CEC-Masvidal. Voldria aprofitar l'avinentsa per agrair-vos el vostre suport durant tot aquest temps, i a l'hora compartir amb vosaltres algunes reflexions sobre l'àmbit de l'ecumenisme.

En tot aquest temps, la CEC-Masvidal ha tingut diferents intensitats en la seva activitat: va començar engrescada però amb pocs recursos, va continuar entomant nous i més ambiciosos projectes, i en la darrera etapa ha passat a un moment de cert 'stand by'. Dono gràcies a Déu per haver permès l'existència d'aquesta eina que ha pogut ser útil perquè els qui en formem part poguéssim treballar al Seu servei i -des d'aquesta perspectiva- desenvolupar la nostra vocació.

No són paraules postisses insistir en agrair-vos amb tot el cor els qui heu donat suport a la nostra tasca en les diferents etapes d'aquests deu anys, amb els vostres diners, la vostra feina o les vostres oracions, o amb tot plegat. Sempre hem tingut present que érem moralment i greument responsables dels recursos que ens heu abocat i que hem administrat amb la màxima eficiència que hem sabut i amb la màxima transparència que hom exigeix en aquesta qüestió.

La CEC-Masvidal ha pogut dur l'esperança de Déu en diferents indrets del món: Diversos països de Llatinoamèrica i d'Àfrica amb l'obra social executada i la predicació de l'Evangelí; però també en indrets més propers, amb la publicació d'El Cenacle (The Upper Room) a tots els Països Catalans, l'atenció social amb diferents comunitats immigrants a Sabiñánigo, i moltes més accions que tenim recollides als butlletins penjats a la nostra web.

Com molts de vosaltres sabeu, la meva persona ha estat la responsable de les sortides missioneres. Coincidint amb l'arribada de la Covid19, vaig haver de renunciar a sortir per fer-me'n càrrec dels pares, i també per haver-me incorporat a l'església anglicana com a prevere. Per tant, ara estic centrat en ser rector de la Parròquia de Sant Jordi de Sabiñánigo (Osca) com a principal responsabilitat eclesial, a banda d'altres derivades de la meva incardinació a la IERE.

Vull agrair també la companyonia de les persones que actualment formen part orgànica de la CEC-Masvidal, i que malgrat que la visibilitat pública de la nostra entitat ara està més apaivagada, no han deixat de treballar i mantenir encara viu aquest regal de Déu: de fet, fa només nou dies vam tenir l'ordenació d'un nou ahat (ministre de culte de la CEC) a la seu social i centre de culte de l'entitat, a Biescas.

CEC-MASVIDAL

També volia fer un breu balanç del tarannà viscut durant aquest deu anys en l'àmbit de l'ecumenisme, és a dir, de l'entesa entre les tres diferents branques del cristianisme: el món reformat, el món ortodox i el món romà. Al cap i a la fi la Comunitat Ecumènica Cristiana Jaume Masvidal (CEC-Masvidal) va néixer amb aquesta vocació juntament amb la missionera. I he de dir que he canviat molt en la meva visió des d'aleshores. He patit cancel·lació i menyspreu per ser protestant per part de membres significatius de l'església romana: se m'ha negat públicament la Comunió en una Celebració Eucarística, o he hagut de suportar que un capellà romà digués a una feligresa meva que el que fem els diumenges no té cap valor sacramental i que anés a la «seva missa»; fins i tot haver de sentir que si sóc de la religió dels 'gitanos', o tant de bo encara estigués operativa la Santa Inquisició per evitar que prediquem el que prediquem.

M'he desanimat molt durant aquests anys en aquest àmbit, i sovint he pensat que la façana ecumènica de l'església de Roma és i ha estat només utilitzar-nos per emblanquir el seu esperit tan díscol amb la preeminent autoritat de les Sagrades Escriptures. I que potser l'únic ecumenisme que paga la pena és entre les denominacions evangèliques, és a dir, deixar de banda l'intent amb aquelles «religions d'obres» que són, més que no pas professons (testimonis vitals) de fe.

Però alhora també m'he trobat en el món evangèlic i reformat expressions de fonamentalisme, intolerància, menyspreu per la tradició i manca d'amor fratern i perdó, totes elles allunyades de l'Esperit Sant: pastors i pastores, ministres de la justícia de Déu en lloc de ministres de la misericòrdia de Déu.

Crec fermament que quan Jesús intercedeix davant el Pare, Aquest l'escolta sempre i actua en conseqüència i Unitat. Crec fermament que Jesús, a l'oració sacerdotal de Jn 17, va ser escoltat per Déu Pare i el va complaure: ja en aquell moment, no en el futur. Vull dir que crec fermament que aquesta unitat en el Cos de Crist, essent Crist l'únic Cap, demostra l'acompliment de l'autèntica unitat que Jesús demanà al Pare. I no pas la unificació institucional: Déu ens guardi d'aquest tipus d'unitat anihiladora en l'Església! Personalment, vull protegir els valors tan formosos de la fe reformada amb la qual Déu m'ha beneït.

El que sí puc dir és que durant aquests anys he trobat cristians, cristians de debò, en el món evangèlic i reformat, en el món ortodox, i també -per suposat- en el món romà. Cristians de debò? Què vol dir això? Seré agosarat? Cristians descrits a Lc 7:36-50. No patiu, els cristians de debò entendran què vull dir. He trobat cristians feliços i que se saben beneïts per formar part de l'Església Universal des de la institució humana a la qual pertanyen, ja fos amb seu a

CEC-MASVIDAL

Roma, Istanbul, Canterbury, Nashville... Per això afirmo ara, passats aquests anys, que «l'ecumenisme està en la missió, no pas en la institució». És a dir, l'ecumenisme s'ha de centrar en la necessitat de ser tots plegats un testimoni viu i coherent de l'Evangeli al món. Podem compartir trobades, àpats, temps d'oració, però respectem-nos cadascú a la nostra llar, que és l'espai dins l'Església on Déu ens ha posat.

PS: Aquesta no és una opinió col·legiada de la CEC-Masvidal, sinó una de personal. Feliç 10è aniversari!

Enric Ainsa i Puig, **✠✠✠**

President de la CEC-Masvidal.

Biescas, 18 de maig de 2025